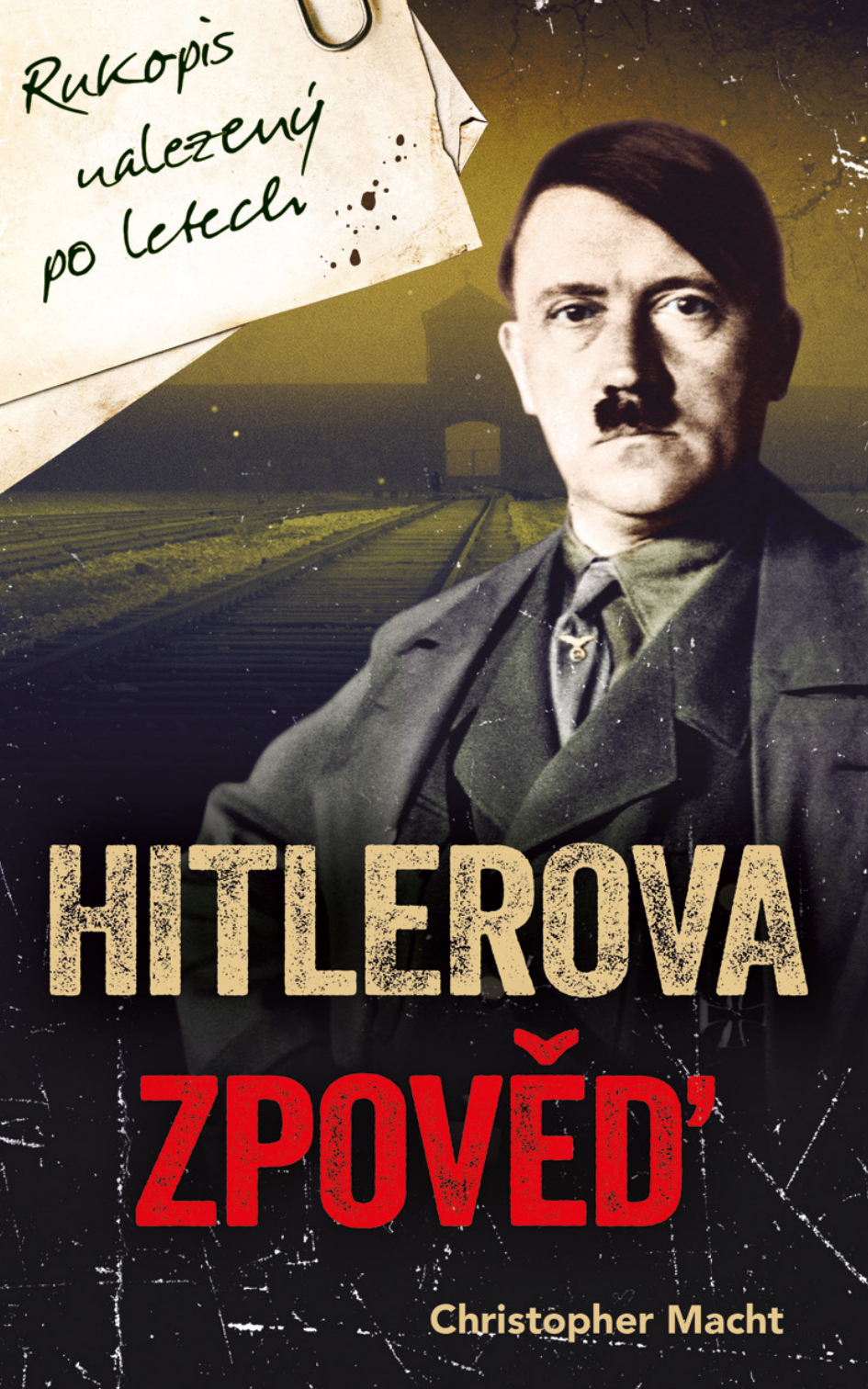

*Rukopis
nalezený
po letech*

HITLEROVA ZPOVĚď

Christopher Macht

Copyright © by Christopher Macht, Warszawa 2016
Translation © Dagmar Martiníková, 2020
Copyright © for the Czech edition by Alpres, s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Autorem upozornění, poslední kapitoly s názvem „Jestliže
prohrajeme, německý národ nebude mít důvod existovat.
Hitler nežije“,
obou epilogů a také komentářů je Christopher Macht.

Zdroje ilustrací: archiv redakce „Mówią wieki“,
Bundesarchiv, Library of Congress, Wikimedia Commons

Tento text je i přes svůj paradokumentární charakter
literární fikce.

Z polského originálu Zpowiedź hitlera
přeložila Dagmar Martiníková
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Anna Damasiewicz
Vydalo nakladatelství Alpres, s. r. o., Frýdek-Místek, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-321-5

Adolf Hitler je válečný zločinec, který nepřetržitě fascinuje svět. Nabízí se otázka, zda to byl šílenec, nebo politik nelítostně využívající příležitost. Zcela jistě to byl člověk, který dokázal ovládat emoce bezmyšlenkovitě tleskajícího davu.

Říšský kancléř bezpochyby zanechal stopy i v české historii. Zapříčinil zánik demokratického Československa ještě před vypuknutím války a obsadil české území.

Nabízí se otázka ohledně původu deformované psychiky Führera. Jaký člověk to vlastně byl? Kolik je pravdy v historikách o jeho sexuálních úchylkách, závislosti na lécích a drogách?

Velikou radost mi udělala zpráva, že díky vydavatelství Alpress vyjde na českém trhu moje kniha *Hitlerova zpověď. Upřímný rozhovor se Židem*. Těší mě to o to více, že nacházím u českých čtenářů velkou odezvu, čehož si obzvláště cením, neboť kultura Čapkovy a Haškovy země je mi velmi blízká.

Využívám tedy tuto příležitost a přeji Vám příjemnou četbu. Doufám, že Vás moje kniha hodně překvapí a odhalí Vám neznámou tvář Adolfa Hitlera.

Srdečně zdravím
Christopher Macht

Upozornění

Než se pustíte do čtení, důrazně prohlašuji, že mým cílem není šíření nebo propagování nenávisti. Tato publikace má pouze seznámit čtenáře s dosud neznámým historickým pramenem.

Jak je uvedeno v bibliografii, kniha vychází z již vydaných dokumentů. Všechny promluvy jednotlivých postav mají oporu v historických pracích; nejsou to má vlastní vyjádření.

V žádném případě nesdílím názory prezentované těmito postavami. Předložené teze neakceptuji.

Tato práce by měla být tedy brána pouze jako publikace zpřístupňující poznatky získané z jedinečných poznámek doktora Blocha.

Christopher Macht: contact@christophermacht.com

Narozen: 20. dubna 1889
Místo narození: Braunau na Innu v Rakousku
Hmotnost: 79,5 kg
Výška: 173 cm (jiné zdroje uvádějí 175 cm)

Podle různých pramenů utrpělo lidstvo vinou Adolfa Hitlera ztráty ve výši 40 až 50 milionů mrtvých. K tomu je nutno připočíst další miliony vyhnaných, ponižovaných a zraněných lidí.

„Jestliže prohrajeme válku, zahyne rovněž národ. [...] Ti, co zůstanou po válce, budou reprezentovat méně hodnotné, neboť ti lepší zahynou.“

Podle M. Hesemanna, *Kłamstwa Hitlera*,
Świat Książki, Warszawa 2014.

Hitlerův vznešený Žid

Jsem Žid. Navíc – jak říkává Adolf Hitler – „vznešený Žid“. Jak je tedy možné, že došlo k historickému paradoxu, ve kterém se největší pronásledovatel mého národa na světě rozhodl důvěřovat nepříteli, představiteli nižší rasy? Může se to zdát divné, ale s Adolfem Hitlerem se znám mnoho let. Ovšem chápeme-li to tak, že znát někoho je známkou pravidelného společenského setkávání, možná toto slovo nebude zrovna nejpříhodnější. Zcela nepochybně jste stále v šoku. Proto ještě jednou opakuji: „Vznešený Žid“ – přesně tak mi říkal Adolf Hitler. Tentýž, který nenáviděl Židy a byl zapřísáhlým antisemitou. Budoucího vůdce třetí říše jsem poznal podstatně dříve, než by si kdokoliv pomyslel. Nejprve však uvedu několik informací ohledně své osoby.

Jmenuji se Eduard Bloch. Narodil jsem se v roce 1872 ve Frauenbergu* na jihu Čech. Po ukončení studia medicíny jsem byl povolán do rakouské armády. Pak jsem se usadil v Linci a v roce 1901 jsem si otevřel lékařskou praxi. Nikomu jsem neodmítl pomoc. Lidé tvrdili, že jsem především lékař chudých. Snažil jsem se pomáhat v každou denní či noční hodinu. Pokud to bylo zapotřebí, vyjížděl jsem k nemocným svou bryčkou taženou koněm.

* Hluboká nad Vltavou, pozn. překl.

14. ledna 1907 se v mé ordinaci objevila asi padesátiletá žena. Stěžovala si na bolesti v prsou, které se postupně stávaly natolik nesnesitelné, že nemohla spát. Došel jsem k názoru, že příčinou bude zhoubný nádor všeobecně známý jako rakovina prsu. Pacientka se jmenovala Klara Hitlerová a byla to matka budoucího říšského kancléře. Svou diagnózu jsem jí neřekl. Uklidnil jsem ji a sdělil jí, že bude nutná operace. Pacientka s tím samozřejmě souhlasila. Pak jsem to ale musel říct dětem paní Hitlerové. Mezi nimi byl i nejmladší syn – Adolf. Dodnes si pamatuji jeho výraz, plakal. Jeho protáhlý obličej byl plný úzkosti. Nakonec se zeptal: „Bude maminka trpět?“ Musím přiznat, že jsem za celou svou lékařskou kariéru – a to jsem byl svědkem mnoha tragédií – neviděl člověka tak zdrceného trápením, jako byl Adolf Hitler. Pamatuji se, jak po operaci naléhal, aby matka nebyla umístěna ve velkém, přeplněném sále, ale na drahém, samostatném pokoji. Namísto dvou korun musely Hitlerovy děti zaplatit pět. Ale pro ně to nebylo podstatné, nadevše kladly matčino blaho. A ona, vědoma si své nemoci, mi pošeptala: „Ale Adolf je ještě tak mladý...“

Od onoho okamžiku se hodně změnil. Adolf Hitler pochoval oba rodiče, později mi posílal drobné dárečky a stále opakoval, že má vůči mě dluh vděčnosti, náš kontakt však nakonec podstatně zeslábl.

Mimochodem, dodnes s úsměvem vzpomínám na jednu zvláštnost. Když mě na ulici potkávali bývalí pacienti, nechtěli mě urazit hitlerovským pozdravem *Heil Hitler!* Nechtěli mě však ani minout beze slova. Nicméně, i tady dokázali najít řešení. Jakmile mě uviděli, zvedli v nacistickém pozdravu ruku a zvolali: „*Heil, doktor Bloch!*“

V roce 1938 se můj život radikálně změnil. Tehdy mi bylo šedesát šest let. Pamatuji se, že po vstupu německých vojsk do Lince, 1. října 1938, byla moje ambulance uzavřena. Dcera se zetěm – doktorem Franzem

Krenem – utekli do zámoří. Já jsem zůstal. Podle různých zvěstí si Führer již o rok dříve nechal o mně zjišťovat u svých stranických druhů informace. Já jsem se také snažil k němu dostat. S pomocí různých prostředníků jsem se pokoušel doručit mu dopisy s prosbou o pomoc a ochranu před protižidovskými excesy. Byl jsem přesvědčen, že Hitler nezapomněl na lékaře své matky, který se ve své práci vždy řídil nikoli materiálním, nýbrž etickým hlediskem.

Kancléř Hitler na mé prosby zareagoval bleskově. Jako jediný Žid v Linci jsem byl pod ochranou gestapa do doby, než se mi podařilo zařídit si veškeré formality spojené s vycestováním z Německa. Díky pomoci pana Adolfa jsem si mohl ponechat majetek, což v tehdejších časech nebylo běžné. V té době mohl Žid opustit Německo, jedině když se vzdal veškerého movitého majetku a s sebou si vzal pouze průkaz totožnosti. Ale my – společně s manželkou – jsme měli právo hledat kupce na náš dům. Podle nařízení Adolfa Hitlera ze 14. září 1938 jsem v kteroukoli denní či noční dobu mohl telefonovat do Ameriky, dostal jsem lístky na šaty, které Židům nenáležely, byl mi ponechán cestovní pas a moje služka nemusela stát ve frontě na potraviny, protože jsem na lístcích neměl vepsáno „J“ čili „Jude“. Dokonce i gestapáci byli ke mně zdvořilí – vůči Židovi nemyslitelná věc.

Pokud jde o Adolfa Hitlera, v mládí nebyl ani výtržník, ani neslušný či arogantní chlapec. To prostě není pravda. Jako dítě byl klidný, dobře vychovaný a čistě oblečený, ale uzavřený. Ve věku čtrnácti či patnácti let trpělivě čekal před ordinací, až na něho přijde řada, jako každé slušně vychované dítě. Klaněl se a vždy zdvořile děkoval. Adolf měl matčiny oči – velké, zamyšlené, melancholické. Jako jiní chlapci v Linci nosil krátké kožené kalhoty a zelený lodenový klobouk s pírkem. Co si pamatuji, byl vysoký a bledý v obličeji. Navíc vypadal starší, než ve skutečnosti byl.

Vraťme se však k mé skromné osobě. Po doplnění všech formalit jsme v roce 1940 společně s manželkou zamýšleli emigrovat do Spojených států. Byli jsme už na letišti, když nás náhle obklopilo několik esesmanů. Manželce dovolili odletět, ale mě vzali s sebou a odvezli do hotelu Adlon. Slyšel jsem, jak si mezi sebou říkali, že z nepochopitelných důvodů Führer přikázal diskrétně se postarat o takového prašivého Žida a zajistit mu stravu a ubytování v hotelu.

Tak jsem prožil několik let války. Párkrát se mnou mluvil Hermann Fegelein.* Řekl, že je vůdcův důvěryhodný člověk a že „nemám dělat hlouposti“. Jednou prohlásil, že brzy budu převezen do koncentračního tábora, ale nic takového se nestalo. Nesměl jsem opouštět hotel.

K uvolnění kontroly došlo v roce 1945, mohl jsem vycházet z hotelu, třebaže vždy šlo se mnou několik tajných. Jednou jsem dostal pozvání do sídla Červeného kříže, kde se mnou hovořil hrabě Folke Bernadotte.** Sdělil

* Hermann Fegelein, generál SS, styčný důstojník Himmlera. V noci z 27. na 28. dubna 1945, s kapsami nacpanými švýcarskými franky a brilianty, byl zadržen v bytě své zahraniční milenky. Dva dny nebyl přítomen v Hitlerově bunkru a vše nasvědčovalo tomu, že měl v úmysl utéct. Fegelein byl násilím přiveden na velitelské stanoviště Wilhelma Mohnkeho na Vossstrasse a potom, namol opilý, odvečen před polní soud. Mohnke uznal, že Fegelein není schopen stát před soudem a předal delikventa, zcela znečištěného vlastní močí a výkaly, gen. Johannu Rattenhuberovi, šéfovi kanceláře Říšské bezpečnostní služby. Za úsvitu 29. dubna byl Fegelein zastřelen, pozn. red.

** Folke Bernadotte (1895–1948), hrabě, synovec švédského krále Gustava V., funkcionář Švédského červeného kříže; místopředseda (od roku 1943) a později předseda této organizace (1946–1948), zavražděn v Jeruzalémě, pozn. red.

mi, že vyjednává s Reichsführerem SS Heinrichem Himmlerem o propuštění a převezení dosud přeživších Židů. Hraběte doprovázela mladá žena. Představila se jako Heidi a řekla, že je „blízkou přítelkyní“ Fegeleina a že právě ona bude mít na starost můj odjezd z Říše. Potom jsem s ní ještě několikrát hovořil.

Takto nastal duben 1945.

Právě jsem v hotelovém pokoji uléhal do postele, když se ozvalo klepání na dveře. Za nimi stáli dva vojáci v uniformě, pravděpodobně esesmani. Jeden z nich se legitimoval a pak se zeptal:

– Pan Eduard Bloch?

– Osobně – odpověděl jsem, silně zaskočen.

– Děkuji, беру на vědomі. Přišli jsme, abychom vám oznámili, že se máte neprodleně obléct a jít s námi. Führer vás očekává ve svém bunkru!

– Adolf Hitler?

– Ano, souhlasí – potvrdil vysoký blondýn s pomněnkovitými očima.

V té chvíli se v mé hlavě rozpoutala myšlenková bouře. Co se stalo, že se můj starý známý znenadání rozhodl mě pozvat k sobě? Se znalostí jeho antisemitských názorů nemohlo přání okamžitě mě vidět působit uklidňujícím dojmem. Opakoval jsem si, že má pravděpodobně problémy se zdravím a potřebuje bleskurychlou pomoc. Jak se později ukázalo, mýlil jsem se... *

* Doktor Eduard Bloch zemřel na rakovinu žaludku v New Yorku ve věku 73 let, asi měsíc po smrti Adolfa Hitlera, pozn. red.

První setkání

Duben roku 1945. Již téměř šest let trvá světová válka. Je skoro jisté, že Němci prohráli, protože Spojenci stojí před branami Berlína. V takové chvíli jdu v doprovodu dvou vojáků temným lesem. Po několika minutách dorazíme na místo. Vstup hlídají čtyři vojáci. Všichni mají na výložkách svastiky a na kožených páscích masivní pistole. Při pohledu na nás zdvihají nataženou pravou paži a zdraví se slovy: *Sieg Heil!* Jeden z nich mě důkladně prohledává. Konečně otevírá těžké dveře a vcházíme do obrovského bunkru. Po celou dobu jsem nervózní. Cítím, že moje tělo je jako žele.

Cestou mě znovu legitimuje několik vojáků. Na začátku je poměrně dost světla. Bílé kachlíčky na stěnách umožňují zapomenout na zdejší těžký, parný vzduch a nepříjemný zápach shnilotiny. O pět minut později se objevuje nesčetné množství schodů. Čím nížejí sestupujeme, tím větší tu panuje přítmí. Esesman přistupuje k vypínači a rozsvěcuje. Čilými kroky pokračujeme po dalších schodech. Přicházíme ke dveřím pracovny, kde je mi přikázáno čekat. Strážce opatrně klepe, vstupuje dovnitř, poté se vrací a dává mi znamení, že za chvíli pro mě přijde sám vůdce.

Konečně slyším jeho kroky, spíše šourání nohou, které s nemalými obtížemi tahá po podlaze. Už zdaleka si mě

všímá. Měří něco přes 170 centimetrů. Je mu 56 let, ale vypadá jako stařec. Zůstal mu však ten ďábelský pohled, o kterém mluvil každý, kdo ho byť jen na okamžik viděl zblízka. Následkem atentátu v roce 1944 má ochrnutou ruku. Poznávám ho s obtížemi: je korpulentní, se zarudlým, přepadlým obličejem, tmavý pramen vlasů mu spadá na čelo a pod nosem má neupravený knírek. Zuřivě mluvím k sobě a odhaluje zbarvené zuby, poté přistupuje ke mně. Zaráží mě intenzivní pohled jeho modrých očí. Hloupá situace. Nevím, co dělat. Nemám v úmyslu mu podat ruku na přivítanou, a už vůbec ne hajlovat. Naštěstí tento problém vyřeší sám. Hitler mi gestem naznačuje, že ho mám následovat, usedá za psacím stolem, dívá se mi do očí a ptá se:

– Jste to vy, pane doktore, že ano?

Lehce přikývuji, načež v odpovědi slyším:

– Mám dost trčení v tomhle zatraceném bunkru! Jsem tady od půlky ledna! A navíc to tady smrdí jako v pekle! K tomu ten nesnesitelný hukot agregátů. Jak dlouho ještě?! To je skandální. Vydám rozkaz, aby byli zastřeleni všichni, kvůli kterým musím vězet na tomto zoufalém místě!

Nic neříkám. Sedím a poslouchám. Vím, že tento člověk nezná slovo diskuse. Konečně přestává s brbláním a říká:

– Posadte se tady, prosím. Ano, ano. Na židli vedle mého psacího stolu.

Nesměle se rozhlížím po pracovně. V koutě leží německý ovčák.

– To je fenka. Jmenuje se Blondi – zahajuje Hitler rozhovor, evidentně spokojený s mým zájmem o psa, a pokračuje: – Dovtípil jste se, proč jsem vás sem nechal přivést?

– **Netuším. Že byste měl zdravotní problémy?**

– Naštěstí nic takového. I když možná nevypadám nejlepším, ujišťuji vás, pane doktore, že se cítím skvěle. Ostatně ani nemohu jinak. Vlast a všichni Němci na mě spoléhají!

(Následuje několikasekundové trapné ticho. Nemám v úmyslu přitakávat, abych nelhal ohledně jeho zdraví. Nechci také dávat najevo souhlas se slovy o germánské síle, neboť jsem si vědom osudu Židů. Hitler konečně pokračuje.)

– Mám vůči vám dluh vděčnosti, stále na to pamatuji.

– **Máte perfektní paměť. Zato já netuším, co to má společného s tím narychlo zorganizovaným setkáním.**

– Chci ten dluh splatit. Víím, že si píšete deník, který máte stále při sobě...

– **Odkud to víte?! Ach, no ano... To vysvětluje, proč v době mé nepřítomnosti neznámí pachatelé prohledali můj hotelový pokoj. Na nic nesáhli, kromě deníku. Zohýbané listy poznámek byly vidět na první pohled.**

– Pane Blochu, vyprošuji si toto bezdůvodné nařčení. Vzpomínám si na den, kdy jste seděl u mé nemocné matky a zmínil jste se, že byste chtěl napsat knihu, o které by všichni mluvili. Zajímal jste se o novinářinu. A právě teď dostanete příležitost napsat dílo, zásadní pro celý německý národ. Díky mně budete mít tu čest. Považujte to, prosím, za splacení dluhu vděčnosti.

– **Mám napsat váš životopis?**

– Ne. To bude něco více. Jak zcela jistě víte, na rozdíl od Goebbelse a jiných prominentů si nepíšu deníky. Z mého pera vznikl *Mein Kampf*, ale to už je dávno. Povedete se mnou dlouhý rozhovor, poté ho sepíšete, ale svět si to přečte teprve po mé smrti. Opakuji – **TEPRVE PO SMRTI!** Musíte také vědět jednu věc: jelikož jste se staral o mou matku, mám k vám velkou důvěru. Nenavrhoval bych to někomu, komu nemohu věřit. Ostatně jen se podívejte, kolem nás se motají samí darebáci a zrádci!

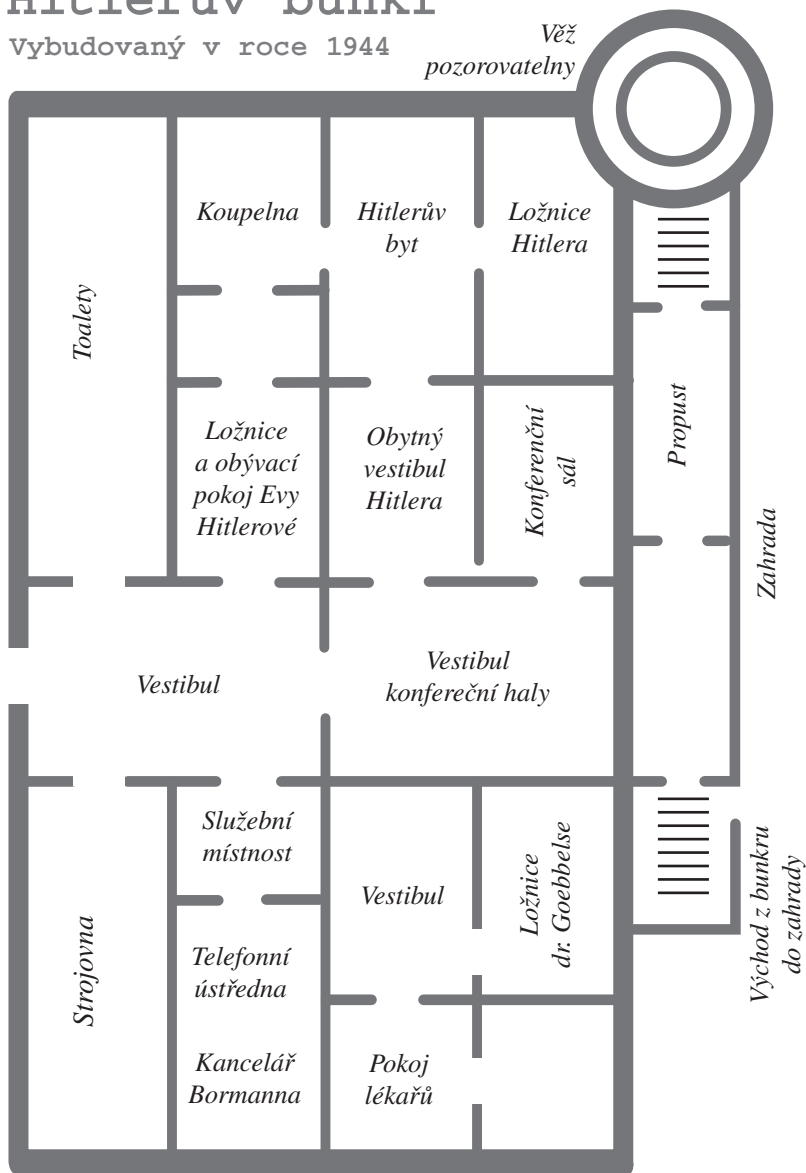
(Tady Hitler udělal dobře mi známé gesto – udeřil se pravou rukou do srdce.)

Hitlerův bunker

Vybudovaný v roce 1944

Věž
pozorovatelný

Průchod do vestibulu (starého bunkru)

Zdroj: E. Kempka, *Byl jsem kierowcą Hitlera*, Vesper, Poznań 2012.

– To je pro mě obrovská pocta, ale... Sám nevím, jestli je to dobrý nápad. Já, prostý Žid, vy – urputný antisemita...

– Nežádal jsem vás o názor ani o posouzení správnosti tohoto rozhodnutí, Herr Bloch! V této věci se mnou laskavě nediskutujte. Radím vám, abyste se připravil na náš první rozhovor. Uvidíme se zítra ve stejný čas. Pošlu pro vás automobil.

V noci jsem nemohl spát, byl jsem v hrozném stresu. Každou chvíli jsem si otíral pot z čela a neustále jsem sebou šil v posteli. Snažil jsem se číst noviny, ale nemohl jsem se na ně soustředit. Vzal jsem do ruky *Mein Kampf* a materiály na téma Hitler, které jsem dostal od jednoho z jeho pobočníků. Nakonec se mě zmocnil zdánlivý klid. Následujícího dne, přesně ve dvaadvacet hodin, se před mým hotelem objevil automobil. O minutu později se ozvalo klepání na dveře. Přišli pro mě dva vojáci. Jízda do Hitlerova bunkru nám zabrala necelou půlhodinu. Při pohledu na mě Führer ihned přešel k věci:

– Na začátku si stanovme několik zásad. Vlastně jsem je již stanovil. Zaprvé: nekouřím a vy to rovněž nesmíte dělat. Zadruhé: musíte vědět, že nesnáším alkohol. A zatřetí: zastřelím vás, jestli ve své knize překroutíte to, co budu říkat. Dokonce i dluh vděčnosti má své meze. Je to jasné?

(Vystrašený jsem bez přemýšlení přikývl.)

– Gut. Napijete se něčeho?

– **Pokud to nebude problém, poprosil bych o kávu.**

(Uvědomuji si, že to jsou první slova, která jsem doposud pronesl. Za chvíli vchází do pokoje dvacetiletá sekretářka s podnosem, na kterém jsou dva šálky. Během té doby se diskrétně rozhlížím po pokoji. Hitler, pohodlně sedící

v křesle, upírá zrak do stropu. Na psacím stole vidím miniaturu jeho vlčáka, kalamář s perem, svazek dokumentů a telefon. Povrch desky je vyleštěn, v místnosti panuje perfektní pořádek a ticho. Můj budoucí společník v dialogu stále hledí do stropu. Po několika minutách se pokouším zahájit rozhovor.)

– Pane kancléři. Chtěl bych začít dnešní rozhovor vašim dětstvím.

– Pokud chcete získat v mých očích uznání, tak takovým jednáním toho určitě nedosáhnete. To já budu rozhodovat, o čem chci hovořit!

– Omlouvám se. Zamýšlel jsem probírat všechno popořadě, proto jsem na začátek navrhl dětství.

(Hitler si klidným pohybem sundává brýle, v pokoji je slyšet pouze zvuk jejich úhozu o psací stůl. Ještě jednou se pohodlně uvelebují v křesle, dává si ruce křížem, poté z dlaní vytvoří misku. Zhluboka se nadechne a říká:)

– Dobře víte, že s vámi hovořím nikoli náhodou. Proto budu od začátku upřímný. Dětství je pro mě velmi bolestivé a citlivé téma.

– O čem byste chtěl v takovém případě mluvit nejprve?

– To je mi celkem lhostejné. Jako vůdce nejmocnějšího státu na světě se ničeho nebojím.

– Slyšel jsem, že máte v plánu odjet z Berlína...

– To je nesmysl! Ujišťuji vás, že si spíše proženu kulku hlavou, než abych opustil Berlín! Jsem připraven odejít. Udělám to bez problému. Bude-li třeba, stačí jeden okamžik – a pak už jen věčný odpočinek.

– Mám na vás spoustu otázek.

– Tak je začněte klást, protože možná budu muset jít na poradou s generály a není jisté, kdy se vrátím. A propos!

Hned se vrátím, pane doktore, musím na toaletu. Počkejte prosím tady chvíli a v žádném případě s ničím nehýbejte. Pokud vás některý z mých vojáků přistihne při nežádoucím jednání, nechám vás okamžitě zastřelit. Až se vrátím, můžeme si promluvit o mém dětství.

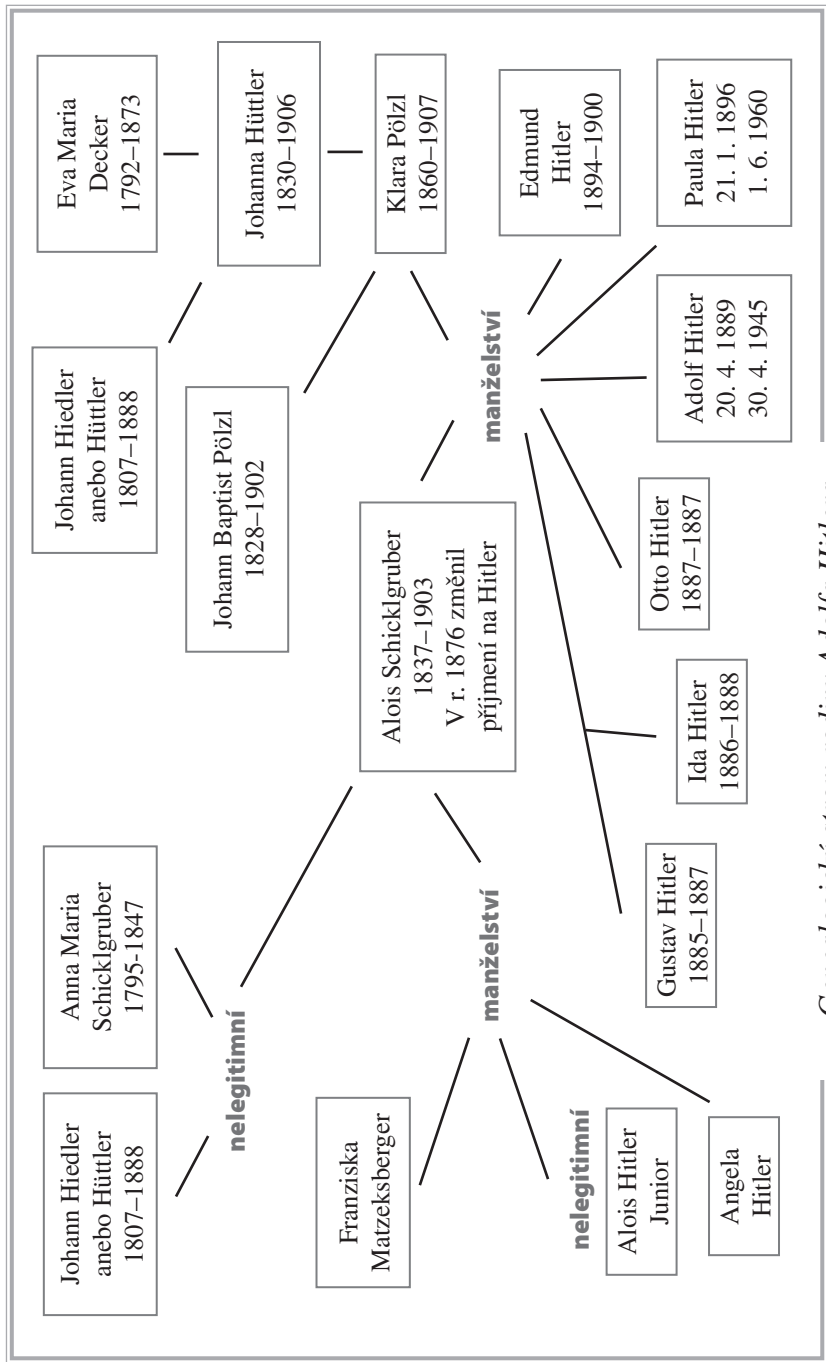
Dětství a rodina

• *rodiče Adolfa Hitlera* • *psaní poezie* • *vyvolenec národa*
• *křest* • *přísný otec* • *vystoupení v kostele* • *Karel May* •
včelaření

Dnešní Hitler je bezpochyby jen stínem své někdejší formy. Tahá za sebou nohy jako stařec, levá ruka se mu třese, jako by měl Parkinsonovu nemoc, a zrak má natolik slabý, že musí ke čtení používat lupu. Navíc, slyšel jsem, že byl speciálně pro něho zkonstruován psací stroj, na němž lze psát velkými písmeny. Dívám se na Hitlera a nemohu uvěřit, že tomuto člověku je teprve 56 let...

Budoucí otec vůdce třetí říše – Alois Schicklgruber – přišel na svět 7. června 1837 jako nemanželské dítě. Říká se, že pochází z rodiny, ve které se několik předchozích generací živilo jako malorolníci v Dolním Rakousku, hraničícím s Čechami. A právě on byl v rodině první, který se vyšplhal po společenském žebříčku (*o čemž mi, doufám, více poví můj dnešní vypravěč*). Podařilo se mi získat informaci, že ve věku 39 let, to znamená v roce 1876, si Alois Schicklgruber změnil své příjmení na Hitler.

Adolfova matka, Klara Pözllová, byla o třiadvacet let mladší než její manžel. Byla nejstarší ze tří sourozenců (prý z jedenácti dětí přežily pouze tři). Podobně jako její muž pocházela z malorolnické rodiny. Avšak největší překvapení přináší následující informace. Důvěryhodný známý mi sdělil, že další jeho známý slyšel, že slečna Klara byla předtím, než se provdala za budoucího Hitlerova otce, jeho služkou! Říká se, že ti dva byli navíc bratranec a sestřenice z druhého kolene!

Genealogický strom rodiny Adolfa Hitlera

– Kým jste dnes, pane kancléři?

– Jsem Ježíš Bojovník, který musí bojovat se Židy!

– Prosím?!

– Pane doktore. Jsem tím samým člověkem, kterého jste znal před několika desetiletími. Občanem, který chce bránit čest své vlasti před nejničemnějším spiknutím židovstva. Největším stratégem všech dob, který se dostal k moci bez revoluce a státního převratu. Člověkem, pro něhož nic není nemožné. A především někým, kdo se nikoli náhodně ocitl na tomto místě, aby splnil poslání. Mluvím rád, zvláště tehdy, když ostatní pozorně naslouchají. V roce 1938 mi týdeník *Time* udělil titul „Osobnost roku“ a o rok později jsem byl nominován členem švédského parlamentu na Nobelovu cenu míru!

– Byl jste nominován na Nobelovu cenu za mír?

– Ano. Ale pohrdnul jsem tou skandinávskou cenou a 30. ledna 1937 jsem založil vlastní – Německou národní cenu za umění a vědu. Prvním laureátem se stal vynikající germánský konstruktér Ferdinand Porsche.

– Vraťme se k vám. Jste výjimečný člověk?

– Bezpochyby. Jsem vyvolencem Boha, mám přinášet světu osvěcenost a přičinit se, aby se německý národ stal panskou rasou. Osud mi mnohokrát dal najevo, že jsem přišel na svět s konkrétním úkolem. Z řady atentátů jsem vyšel bez větší úhony, což mě utvrdilo v přesvědčení, že to není náhoda. Vždy jsem měl na paměti své poslání, které je přáním všech Němců. Nikoli náhodou mi osud dovolil, abych urazil cestu od neznámého vojína první světové války k vůdci německého národa.

– Změňme téma. Velmi dobře si uvědomuji, jak bolestné je pro vás téma rodiny. Promiňte, prosím, ale je zřetelně vidět, že jste se doposud této oblasti pečlivě vyhýbal. Můžeme si však o tom promluvit teď?

– Můžeme to zkusit. Laskavě si ale pane doktore pamatujte, že během tohoto rozhovoru za sebe neručím. To není téma, v němž bych se chtěl vypovídat během našeho prvního setkání.

– To všechno chápu, ale bylo by lepší – a určitě i zajímavější – kdybychom mohli hovořit o vašem životě chronologicky.

– Neopakujte se. Jsem nakloněn této koncepci, proto jsem souhlasil s vaším návrhem.

– Děkuji. Začneme tedy od začátku. Co víte o svém narození?

– Tak o tom vím skutečně málo. Musím sáhnout hluboko do paměti, abych z ní cokoli vydoloval. Dejte mi, prosím, chvíli...

(Můj společník se chytá za hlavu. Mlčky si upravuje skromnou patku, škrábe se po knírku, myšlenkami je úplně někde jinde a po chvíli říká:)

– Promiňte, jak zněla otázka?

– Ptal jsem se na vaše narození...

– Ach tak... Musím myslet na tolik věcí. Už vím, co jsem chtěl říct. Než jsem se narodil já, matka přivedla na svět tři děti. Jenže všechny po několika dnech zemřely. Teprve já jsem byl ten vyvolený, který žije dodnes. Již tehdy to byla známka toho, že mé narození nebylo náhodné a že mám poslání. Vraťme se ale k otázce... Na svět jsem přišel 20. dubna 1889. Podle toho, co říkala matka, v 18.30. Prý to bylo na Bílou sobotu, den byl pochmurný a chlad pronikal do všech koutů. Přišel jsem na svět ve druhém patře hospody v Braunau jako čtvrté dítě Hitlerů. Matce tehdy bylo 28 let a otci 51. O dva dny později, 22. dubna v 15.30 mě farář v místním kostele svatého Štěpána pokřtil.

– Byl jste pokřtěn?

- To je otázka na rozhodnutí, které jsem nemohl ovlivnit.
- **Nechci být nezdvořilý, pane kancléři, ale možná bychom se měli soustředit na podstatu věci.**
- Nebudete nezdvořilý, když začnete pokládat patřičné otázky. Nezkoušejte na mě, laskavě, židovskou manipulaci!
- **Ale to není žádná manipulace...**
- Nemáme čas odbíhat od tématu. V každém okamžiku můžeme umřít!

(Hitler pohlédne na svou fenku a říká jí:)

- Musím odpovědět na otázku, protože mi ten Žid nedá pokoj! *(Pak se obrací ke mně.)*
- Ano, byl jsem pokřtěn. Na Velikonoční pondělí.
- **Jak vzpomínáte na své dětství?**
- To je úsek mého života, na který bych z velké části raději zapomněl. Již jsem se o tom zmiňoval v *Mein Kampf*. Mládí bylo pro mě velmi bolestné.

DROBNÝ VLASTNÍK ADOLF HIEDLER

Hitler, Hietler, Hiedler, Hütler, Hüttler – všechny obměny jména znamenají ve skutečnosti totéž, a sice: „drobný vlastník“. Četné verze pocházejí z toho, že úředníci slovo „Hitler“ zapisovali tak, jak ho slyšeli, a nedělali si hlavu se správností. Všechny tyto formy se v dokumentech z 19. století objevovaly střídavě. Historici tvrdí, že příjmení Hitler není typickým rakouským příjmením, možná bychom v něm mohli dohledat české kořeny! Je velmi pravděpodobné, že pochází z české formy Hidlar anebo Hidlarček, objevujících se od 15. století.

– Proč?

– Přicházíte vést se mnou rozhovor, a nevíte základní věci! Jak jste se to připravil?!

(S obtížemi vstává na chvíli od stolu, několikrát se zhluboka nadechne a pak znovu usedá.)

– Především kvůli otci, který mě často bil opaskem. Nikdy jsem ho nemiloval, vzbuzoval ve mně velký strach. Otec mi nikdy neříkal jménem, jenom hvízdal na dva prsty. Pamatuji si, jak jsem si u Karla Maye přečetl, že odvážný je ten, kdo dokáže skrývat bolest. Po té četbě jsem si umínil, že příště, až otec bude mít záchvat vzteku a bude mě bít, zachovám kamennou tvář. Dlouho jsem čekat nemusel. V duchu jsem počítal každý úder. Dohromady jich bylo třicet dva.

– V Rakousku, kde jste vyrostl, nebylo bití dětí ničím neobvyklým.

– Ano. Banda přemoudřelých tupců přesvědčovala ostatní, že přísné kárání dětí je dobré pro duši. Vždyť to je jasný výsměch! Zažíval jsem ještě horší muka, když utekl můj nevlastní bratr Alois Junior. Od toho okamžiku se otcova frustrace soustředila hlavně na mě.

– Slyšel jsem, že váš otec bil také psa tak dlouho, až se pes schoulil a pomočil podlahu.

– Nechci až tak hluboko sahat do vzpomínek. Období spojené s otcem je pro mě dost otravné.

(Vidím, jak vůdce potlačuje zlost a silně svírá pravou ruku.)

– Dovolte, abych položil poslední otázku související s vaším otcem. Pokoušel jste se utéct z domu jako váš nevlastní bratr?

– Jako rebelující chlapec jsem samozřejmě takový nápad dostal. Než však k pokusu o útěk došlo, můj otec již o tom věděl. Za trest mě tehdy zamkl v pokoji na patře. Rozhodl jsem se ho přelstít a utéct v noci. Chybělo málo, a plán by se zdařil. Okno však bylo zamřížované. Snažil jsem se protáhnout přes mříže, ale nepodařilo se mi to. Zkusil jsem to bez oblečení a už jsem byl málem úspěšný, když vtom jsem uslyšel otcovy kroky...

– ... a bleskově jste vycouval?

– Ano. Rychle jsem se stáhl, a než otec vstoupil do pokoje, stihl jsem si nahé tělo zakrýt ubrusem. To byl pro mě svízelný okamžik. Otec se začal smát a zavolal maminku, aby se podívala na kluka v tóze. Po těchto zážitcích mi dost dlouho trvalo, než jsem se z toho vzpamatoval.

– **Když už jste zmínil matku, popovídejme si o paní Klaře.**

– Matku jsem, na rozdíl od otce, zbožňoval. Ostatně, když jste býval u nás doma, musel jste to poznat. Nejlépe tuto situaci popisují v *Mein Kampf*: „Svého otce jsem si vážil, ale matku jsem miloval. Zapamatoval jsem si ji jako vysokou brunetku s krásnýma šedomodrýma očima.“

(Adolf sahá po fotografii na psacím stole.)

– Podívejte se. *(Ukazuje mi matčinu fotografii.)* Nosím tu fotku vždy u sebe, schovanou v medailonu.

(Prohlížím si fotografii a pak se vracíme k rozhovoru.)

– Na rozdíl od otce byla matka ústupná, tichá, uzavřená a věřící. Koneckonců o deset let později jsem na její přání šel k biřmování. Matka tehdy doufala, že ze mě bude farář.

– **Co na to otec?**

– Otec se domníval, že musím jít v jeho stopách a stát se úředníkem. Mnohokrát se dmul pýchou, čeho dosáhl, a byl toho názoru, že jeho prvorozený syn musí dosáhnout téhož. Když jsem mu řekl, že bych si přál stát se umělcem, vždy mi odpovídal totéž:

„Dokud já žiju, umělcem nebudeš!“ Ještě přemýšlím o tom kostele. Něco se mi vybavuje v paměti; možná mě otec dokonce poslal do kláštera v Lambachu* na hodiny zpěvu.

– **Co jste si tehdy myslel o chození do kostela?**

– Hmm... zajímavá otázka.

(Hitler vstává a začíná chodit po pokoji, nevědomky předvádí svou pověstnou chůzi – raz, dva, tři, čelem vzad! Po několika takových krocích usedá na židli a zkříží ruce.)

– Ta slavnostní atmosféra v chrámu se mi velmi líbila. Pro malého chlapce byl opat v kostele někým mocným, někým, kdo celou tu okázalost řídí.

– **Přemýšlel jste o tom, že byste se stal farářem?**

– Určitě to bude znít překvapivě, ale ano. Jako malý chlapec jsem o kariéře duchovního uvažoval. Pamatuji si dokonce, že jsem si oblékal kuchyňskou zástěru, vyškrabal jsem se na židli a kázal jsem. Můj antiklerikální otec k mému údivu s těmito plány projevoval souhlas. Tato fascinace však netrvala dlouho.

– **Vraťme se k vašemu otci. Dosti brzo spřádal plány ohledně vaší budoucnosti. Vám tehdy bylo teprve 11 let!**

– Jenom, anebo už! Otec si již tehdy nedokázal představit neposlušnost. Tvrdil, že nezkušený chlapec, jakým jsem byl, nemůže přijímat zásadní rozhodnutí. A tak jsem

* Jde o benediktýnský klášter v Lambachu, v Horním Rakousku.

byl vůči otci v opozici. On trval na svém a já jsem si v hloubi duše opakoval, že se za nic na světě nenechám přesvědčit, aby se ze mě stal úředník!

– Proč jste nevážil tuto možnost?

– Na toto téma jsme s otcem v rozhovorech strávili hodně času, ale nepřinesly žádoucí efekt. Úředník sedící za psacím stolem, který není pánem svého času – tak jsem svou budoucnost neviděl. Pro jedenáctiletého kluka nebyla představa trávení každého dne mezi haldami papírů ničím atraktivním.

– Přemítání o vaší budoucnosti trvalo poměrně krátce. O dva roky později, v roce 1903, váš otec zemřel.

– Ano, souhlasí. A nemám v úmyslu se v myšlenkách vracet do oné doby! Ostatně, sám jste říkal, že už o tom nebudeme mluvit.

– Jak tedy máme hovořit, když nechcete nic říct?

(Teprve v tomto okamžiku mi došlo, co jsem pronesl, a zachvátil mě strach.)

– Budu mluvit o tom, co považuji za správné! To já tady rozhoduji!

– Dokončíte tedy laskavě leitmotiv smrti svého otce?

(Chvilé ticha.)

– ... Bylo mi 13 let, když náhle odešla hlava naší rodiny. Otec zemřel na infarkt. 3. ledna 1903 zašel do hospody Gasthaus Stiefler, sedl si ke stolu a řekl kamarádům, že se cítí špatně. Potom zemřel, ještě než přišel lékař; došlo k výronu krve do dutiny pohrudniční. Určitě se mě zeptáte, jak jsem si ho zapamatoval. Proto, jak se sluší na dobrého stratéga, vás předběhnu a už teď vám odpovím. Pamatuji si ho jako typického úředníka. Beze smyslu pro humor,

povýšeného, přísného a k tomu dochvilného a naprosto oddaného práci. Otec byl hodně prchlivý. Vybuchoval zlostí, když to člověk nejméně čekal. (*Ticho.*) Více na tohle téma nejsem schopen momentálně říci. Povídejme si o něčem jiném.

– V tom případě se vraťme k záměru vašeho otce, aby se z vás stal úředník.

– Otcova smrt neoslabila pokusy mě k tomu přesvědčit, protože následně tuto roli převzala matka, která v souladu s přáním otce řídila mé vzdělání tak, abych byl připraven pro práci právě tohoto typu.

– Zvažoval jste tehdy, že byste nakonec přece jen souhlasil s tím, že se stanete úředníkem?

– Právě naopak! Tyto události ještě více posílily mé přesvědčení, že kráčet v otcových stopách nebude dobré rozhodnutí! Mohu dokonce prohlásit, že už tehdy jsem si byl naprosto jistý, že se úředníkem nestanu. Napadá mě jeden moment. Přednosta pošty se mě kdysi zeptal, zda bych nechtěl pracovat na poště. Odpověděl jsem mu, že mám v úmyslu stát se velkým umělcem!

– Konečné řešení všech těchto pochybností přinesl osud. Nemoc změnila vaši perspektivu o sto osmdesát stupňů.

– Na střední škole se ukázalo, že mám závažné onemocnění plic. Lékař tehdy rozhodně nedoporučoval, abych v budoucnu dělal kancelářskou práci. Navíc jsem v té době musel na rok přerušit výuku.

– A vzdát se poznávání dalších stránek historie.

– Ve škole mě dějepis učil městský radní, v soukromí horlivý nacionalista – doktor Leopold Pötsch. Právě jemu vděčím za lásku k tomuto předmětu. Šikovně využíval emoce a podněcoval u nás spory, které někdy dokonce končily slzami. U učitele fyziky jsem bohužel takové štěstí neměl. Jeho jméno záměrně neuvádím, protože ten člověk